

Arrest

nr. 128 540 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van tigrinya origine en afkomstig uit Tesseney. U bent geboren in X en woonde er tot u drie jaar was. Daarna verhuisde uw gezin omwille van het werk van uw vader naar Ethiopië, meer bepaald naar Addis Abeba. In 1995 is uw vader overleden. In april 2000 werd u, uw moeder en uw zus echter gedepoteerd naar Eritrea. Jullie gingen opnieuw in Tesseney wonen. U ging in Ethiopië tot de zevende graad naar school maar eens terug in Eritrea zette u uw school niet verder. U bleef enkel thuis, hielp uw moeder en ging naar spirituele bijeenkomsten van de pinkstergemeenschap. Sinds het overlijden van uw vader in een auto-ongeluk in 1995 sloten u en

uw zus zich aan bij de Pinksterkerk, voordien was u aanhanger van de orthodoxe kerk. In de rouwperiode na het overlijden van uw vader trok u veel op met de kinderen van de zakenpartner van uw vader, zij waren aangesloten bij de Pinksterkerk. Ze boden u troost en u ging met hen mee naar de kerk waar u les kreeg van de aanwezige priesters. Uw moeder had er geen probleem mee dat jullie vaak naar deze bijeenkomsten gingen maar sloot zich zelf niet bij deze kerk aan. Eenmaal terug in Eritrea wou uw moeder liever niet dat jullie nog naar dergelijke vergaderingen gingen, omwille van het risico dat dit inhield. Toch kwam u bijna één keer in twee weken samen met mensen die u via uw moeder leerde kennen. In januari 2001 verliet u samen met uw zus Eritrea, nadat uw zus een oproepingsbrief had ontvangen voor haar nationale dienst. U wou eveneens het land verlaten omdat u niet de kans had uw religie vrij te blijven en ook zelf dreigde opgeroepen te worden voor de militaire dienst. Uw moeder vergezelde jullie tot in Kassala in Soedan en keerde daarna terug naar Eritrea. Jullie reisden naar Kassala met een auto en te voet. In Kassala legde uw moeder contacten en de volgende ochtend reisde u in een vrachtwagen naar Khartoem. In Khartoem verbleef u in eerste instantie bij kennissen van uw moeder en daarna woonde u alleen met uw zus. U werkte er in een snackbar. Daar leerde u de smokkelaar kennen die u hielp Soedan te verlaten. Het was in het huis van die smokkelaar dat u uw huidige vrouw leerde kennen. In 2003 verlieten jullie samen Soedan en reisden jullie met het vliegtuig naar Turkije. U woonde zeven jaar in Istanbul maar kon er geen documenten verkrijgen en de omstandigheden waren er slecht. Op 13 april 2009 bent u er gehuwd met uw vrouw, (Z.F.), er was een ceremonie in een Pinksterkerk. Uw echtgenote verblijft momenteel eveneens in België en diende ook een asielaanvraag in (CGVS-nr 1219533). Om te kunnen huwen werd u in 2008 eveneens gedoopt. Daarna besloot u naar Griekenland te vertrekken. U en uw vrouw reisden eerst met de auto, daarna dienden jullie riviertjes over te steken in een opblaasbootje en dan dienden jullie nog een aantal uur te rijden. U verbleef twee à drie jaar in Athene. Uw vrouw kon een smokkelaar regelen die haar naar België bracht maar u slaagde daar niet in. Zij vroeg reeds op 14 september 2012 asiel aan in België. U reisde te voet via Macedonië, Hongarije en Servië naar Oostenrijk. Door de Oostenrijkse autoriteiten werd u op 19 juli 2013 naar België overgebracht om uw vrouw te vervoegen. Op 30 augustus 2012 is uw vrouw bevallen van uw zoon (Z.K.). U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Uw advocaat legde wel volgende verslagen neer: operational guidance note Eritrea (Home Office, UK Border Agency – augustus 2012) en Eritrea: identification documents, including national identity cards and birth certificates; requirements and procedures for obtaining and renewing identity documents, both within the country and abroad (Immigration and Refugee Board of Canada – augustus 2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen omwille van uw lidmaatschap van de Pinksterkerk en eveneens te zijn gevlucht om uw militaire training te ontlopen. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u werkelijk in 2000 vanuit Ethiopië naar Eritrea werd gedeporteerd en derhalve evenmin aan uw verblijf in Eritrea en uw Eritrese nationaliteit.

Er kan in de eerste plaats geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in april 2000 naar Eritrea zou zijn gedeporteerd. U verklaart dat uw vader hoogopgeleid was en daardoor een goede relatie had met de gemeenschap in Addis Abeba, jullie zouden er heel gekend zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.7). In deze situatie is het dan ook opmerkelijk dat u pas in april 2000 zou worden gedeporteerd. Uit informatie bij het Commissariaat-generaal dat werd toegevoegd aan het administratief dossier (Human Rights Watch – The Horn of Africa war: mass expulsions and the nationality issue – januari 2003 en Queston & Answer Series – Eritrea & Ethiopia: large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the ethiopian-eritrean conflict 19998-2000 – januari 2002) blijkt namelijk dat het deporteren van inwoners van Eritrese origine door de Ethiopische autoriteiten sterk afnam sinds de ondertekening van het akkoord tot wapenstilstand in juni 2000. Deportaties zouden sindsdien bovendien geweigerd kunnen worden. Men stelt zelfs dat in de eerste zes maanden van 2000 geen gedwongen deportaties hadden plaatsgevonden. Het leeuwendeel van deze gedwongen deportaties vond plaats tussen juni 1998 en februari 1999. In de eerste fase van de deportaties, voor juni 1998, richtte de Ethiopische autoriteiten zich hoofdzakelijk op mensen die mogelijks een veiligheidsrisico vormden. Hiertoe werden vooral mensen met een vooraanstaand profiel in handel, politiek of gemeenschapsorganisaties, werknemers van internationale organisaties en mensen met ervaring in het Eritrese leger toe gerekend. Aangezien uw vader volgens uw verklaringen een belangrijke rol speelde binnen de gemeenschap is het opmerkelijk dat uw gezin pas zoveel later zou worden gedeporteerd. Ook al is uw vader op dat moment reeds overleden (gehoorverslag CGVS p.6), staat dit niet in de weg dat u en uw moeder eveneens gekend zouden zijn in de gemeenschap. Verder strookt ook uw verklaring dat uw moeder het deel van de zaak van haar overleden echtgenoot

zou geërfd hebben net voor jullie vertrek naar Eritrea (gehoorverslag CGVS p.6) niet met de beschikbare informatie. Daaruit blijkt namelijk dat personen die naar Eritrea werden gedeporteerd nagenoeg niets met zich konden meenemen – zoals geld, persoonlijke documenten, of kleren – en dat, indien iemand zijn persoonlijke documenten wel had weten bijeen te zoeken en mee te nemen, deze door de Ethiopische autoriteiten afgenomen werden. Het is derhalve weinig waarschijnlijk dat de zakenpartner van uw vader net dan, reeds vijf jaar na het overlijden van uw vader, uw moeder dit geld zou geven en dat zij dit probleemloos zou kunnen meenemen naar Eritrea. Dit zorgt er voor dat er reeds ernstig kan getwijfeld worden aan uw verklaringen dat u zou zijn gedeporteerd naar Eritrea en daar tot januari 2001 zou hebben verbleven. Het feit dat u verklaart zich niet veel van deze deportatie te herinneren (gehoorverslag CGVS p.8) schaadt verder uw geloofwaardigheid. Hoewel u pas veertien jaar was op het ogenblik van de feiten is het weinig waarschijnlijk dat dit geen blijvende indruk zou hebben achtergelaten. Uit de toegevoegde informatie blijkt immers dat deze deportaties een bijzonder traumatisch ervaring waren en dat de omstandigheden onderweg zeer slecht waren. Het is verder opmerkelijk dat u verklaart in een gesloten auto te zijn teruggebracht terwijl de deportaties doorgaans in lange konvoien van bussen doorgingen.

U verklaart vervolgens dat u, toen jullie voor de deportatie werden vergaderd in de kebele, een wit vluchtelingenpapier ontvingen (gehoorverslag CGVS p.8). Hier is in de beschikbare informatie geen sprake van. Uitgezette Eritreërs zouden bij hun aankomst in Eritrea wel een Identification Card for Eritreans Expelled from Ethiopia ofte een blue card ontvangen hebben. Hoewel u nog jong was ten tijde van uw deportatie is het opmerkelijk dat u zich wel verkeerdelijk een wit document zou herinneren maar deze anderen niet. **Dit leidt tot de conclusie dat er reeds sterk getwijfeld kan worden aan uw deportatie uit Eritrea en uw daaropvolgend verblijf in het land.**

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Eritrea weinig doorleefd te noemen. In de eerste plaats bent u zeer vaag omtrent de activiteiten die u uitoefende in Eritrea. U verklaart er niet veel buiten te zijn gekomen omwille van de beperkte bewegingsvrijheid en omdat u bang was. U bleef meestal thuis en hielp uw moeder, u ging enkel naar bepaalde huizen om er samen te bidden (gehoorverslag CGVS p.6-7). Rekening houdend met uw leeftijd en levensstijl komen echter uw verklaringen op het Commissariaat-generaal ingestudeerd over. Zo noemt u evenwel enkele dorpjes in de omgeving van Tesseney, maar kunt u anderzijds de weg van uw huis naar het centrale plein van de stad niet beschrijven aangezien u niet veel buiten kwam (gehoorverslag CGVS p.16). U noemt vervolgens ook Eritrese kranten (gehoorverslag CGVS p.18), dit terwijl u noch Tigrinya noch Engels goed genoeg spreekt (gehoorverslag CGVS p.4). U verwacht eveneens een dorp in de buurt, namelijk Talata Ashar, met een wijk in de stad (gehoorverslag CGVS p.15). Verder kunt u weliswaar een aantal sub-zoba's noemen van Tesseney, maar u weet deze duidelijk niet te situeren binnen uw zoba aangezien u verklaart dat deze grenzen aan uw eigen sub-zoba, wat niet het geval is (gehoorverslag CGVS p.14, kaart zoba's Eritrea). U laat de sub-zoba's die wel aan uw sub-zoba grenzen daarbij echter onvermeld. Wanneer u wordt geconfronteerd met 'Haikota', het dichtstbijzijnde dorp en eveneens de naam van de naburige sub-zoba herkent u dit wel als plaats maar weet u dit niet te situeren, u verklaart namelijk dat dit, net als Tesseney, aan de grens ligt terwijl dit niet het geval is (gehoorverslag CGVS p.20). Verder vermeldt u Akurdet als een dorpje dichtbij Tesseney, terwijl dit meer dan 200 km verderop ligt en Barentu de dichtstbijzijnde stad is. Verder situeert u de rivier nabij Tesseney in het westen, terwijl die aan de noordkant van de stad is gelegen. Daarenboven situeert u daarbij de Soedanese grens in het zuiden, terwijl die in het westen langs de stad loopt (gehoorverslag CGVS p.16). **Over zaken die eerder bij uw directe leefwereld aansluiten bent u dan weer onwetend.** Zo verklaart u dat de omgeving eerder vlak is (gehoorverslag CGVS p.17) terwijl er verschillende bergen te zien zijn vanuit de stad (zie info Tesseney – mei 2007). Ook uw beleving van uw aankomst in de stad is weinig doorleefd. Tesseney werd gedurende het grensconflict volledig vernield en Ethiopische soldaten werden ervan beschuldigd de stad te hebben geplunderd na het ondertekenen van het vredesverdrag. U verklaart echter dat u geen schade zag aan de huizen of aan de infrastructuur (gehoorverslag CGVS p.18). Zelfs in 2001 probeerden de Ethiopische strijdkrachten nog de stad te beïnvloeden om zo de Eritrese economie onderuit te halen. Aangezien u verklaart teruggekeerd te zijn naar Eritrea in 2000, met name tijdens of net na het grensconflict, is uw beleving van de stad weinig doorleefd te noemen. Het is eerder onwaarschijnlijk dat dit geen diepere indruk zou hebben nagelaten en u daar niet verder kunt over uitweiden met persoonlijke indrukken. Dit zorgt er voor dat er verder geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in de stad.

Ook met betrekking tot uw persoonlijke vluchtaanleiding kunnen een aantal opmerkingen worden gemaakt. U verklaart te zijn gevlucht omdat u uw militaire dienst wilde ontwijken. **U bent echter slechts heel pover geïnformeerd over de militaire dienst in Eritrea,** uw kennis verklaart u bovendien te hebben opgedaan via Eritreërs die u ontmoette in Europa. U zou er in Eritrea al van gehoord hebben van oudere mensen maar daar als kind weinig aandacht aan hebben besteed (gehoorverslag CGVS p.18-19). Indien uw moeder u het land uitstuurde omdat zij vreesde dat u uw militaire dienst

diende te vervullen is het opmerkelijk dat zij u daar niet meer informatie zou hebben over gegeven, of dat u haar op zijn minst vragen had gesteld over wat er u in Eritrea te wachten zou staan. Daaruit volgt dat er verder kan worden getwijfeld aan het feit dat u door uw moeder het land werd uitgestuurd omwille van deze reden. **Wat betreft uw vrees omwille van uw religie kan worden opgemerkt dat op het moment dat u het land verliet, namelijk in januari 2001, het Pinkstergeloof nog niet verboden was.** Dit werd volgens de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (Auskunft van de SFH-länderanalyse – Eritrea: evangelische en pinksterkerken – februari 2011) slechts verboden in 2002, toen werd een registratieplicht in het leven geroepen waarbij het verboden werd aan niet-geregistreerde religies om in het openbaar op te treden. Het was pas sindsdien dat kerken en ontmoetingsplaatsen werden gesloten en alle openbare activiteiten van deze geloofsgemeenschappen werden verboden. Het was ook slechts sinds dat moment dat aanhangers van deze gemeenschappen massaal werden gearresteerd. U verklaart op de hoogte te zijn dat het geloof pas in 2002 werd verboden (gehoorverslag CGVS p.23), desalniettemin is het weinig geloofwaardig dat u verklaart dat u zich diende te verbergen als u uw religie wou praktiseren en u zich in huizen diende te verstoppen (gehoorverslag CGVS p.20), aangezien tijdens uw verblijf in Eritrea dit nog niet verboden was en de kerken nog niet werden gesloten. Het is dan ook opvallend dat u niet zou weten of er al dan niet een kerk van de Pinkstergemeenschap was in Eritrea (gehoorverslag CGVS p.23). **Dit zet de geloofwaardigheid van uw aansluiting en betrokkenheid bij de Pinksterkerk in Eritrea op de helling, wat er opnieuw voor zorgt dat er sterk aan uw verblijf in Eritrea kan worden getwijfeld.**

Tot slot dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw asielaanvraag. U verklaart Eritrea reeds in januari 2001 verlaten te hebben naar Soedan (gehoorverslag CGVS p.5), daarna reisde u in 2003 naar Turkije waar u zeven jaar verbleef. Dan reisde u verder naar Griekenland waar u twee à drie jaar verbleef, waarna u via Macedonië, Hongarije en Servië naar Oostenrijk ging vooraleer u naar België werd gebracht om uw vrouw te vervoegen en asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS p.9 en 13). U verklaart in deze landen geen asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS p.3). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land ontvlucht mag worden verwacht dat hij de nodige bescherming probeert te verkrijgen in om het even welke lidstaat van de Europese Unie. Deze rondreis doorheen verschillende Europese landen zonder er enige stappen te ondernemen om asiel aan te vragen valt dan ook niet te rijmen met het gedrag van iemand die nood heeft aan internationale bescherming.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan. Nochtans geldt in elk soort procedure en dus ook in de asielprocedure dat men zijn verklaringen waar mogelijk, dient te ondersteunen mits documenten. De documenten die uw advocaat neerlegt betreffen verslagen met betrekking tot de algemene situatie in Eritrea en hebben geen bewijswaarde voor uw individuele vrees, noch voor uw afkomst of nationaliteit.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1951 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Vooreerst meent verzoeker dat het feit dat het “leeuwendeel” van de gedwongen deportaties plaatsvond tussen juni 1998 en februari 1999, geenszins betekent dat er geen gedwongen deportaties meer

gebeurden in de loop van 2000. Verzoeker verwijst naar een verslag van de *Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés* (hierna: OSAR). Verder wijst verzoeker erop dat zijn vader in 1995 overleden is en dat diens zakenpartner, een Ethiopische staatsburger, er niettemin voor zorgde dat zijn moeder haar deel van de erfenis kreeg. Uit verzoekers verklaringen blijkt volgens hem helemaal niet dat zijn gezin, na het overlijden van zijn vader, "een vooraanstaand profiel in handel, politiek of gemeenschapsorganisaties" zou hebben gehad. Verzoeker verklaarde evenmin dat zijn moeder haar deel van de erfenis kreeg "net voor" hun deportatie. Hij verwees naar "de periode toen mensen werden gedepoteerd", dus ongeveer 1998, en niet naar hun eigen deportatie in 2000. Verzoeker stelde bovendien terecht dat de meeste Eritreërs geen geld kregen. Evenmin verklaarde verzoeker dat zijn moeder het geld van de erfenis van zijn vader kon meenemen wanneer zij gedepoteerd werden. Integendeel, het geld werd door de Ethiopische autoriteiten afgenomen. Verder meent verzoeker dat het CGVS uitdrukkelijk heeft erkend geen informatie te hebben over deportaties die in 2000 plaatsvonden. Volgens hem is verweerders informatie bijgevolg niet relevant om het verloop van de deportatie van hem en zijn moeder in 2000 te analyseren. Dat de deportaties in 2000 niet meer "in lange konvooien" doorgingen, is volgens hem aannemelijk aangezien er in 2000 veel minder deportaties plaatsvonden dan in 1998-1999. Verzoeker herinnert zich dat hij witte documenten kreeg van het Rode Kruis, hetgeen hoogst aannemelijk is aangezien zij geregistreerd dienden te worden bij hun vertrek, alsook bij hun aankomst in Eritrea.

Verzoeker wijst erop dat hij niet veel tijd doorbracht in Eritrea. Hij meent evenwel talrijke vragen over Eritrea en Tesseney te hebben kunnen beantwoorden. Dat zijn antwoorden "ingestudeerd" overkomen is volgens hem een blote en zeer subjectieve bewering. Waar het CGVS verwijst naar het feit dat hij de weg van zijn huis naar het centrale plein niet heeft beschreven, merkt verzoeker op dat hem niet duidelijk werd gevraagd om de weg te beschrijven en dat hij terecht stelde dat het centrale plein tussen zoba Salem en zoba Maskerem ligt. Voorts wijst verzoeker erop dat het niet nodig is om een taal te kunnen spreken om die taal te kunnen lezen en verstaan. Zijn taalvaardigheden werden maar oppervlakkig onderzocht. Verzoeker praat en verstaat Engels en begrijpt en – met wat moeite – praat Tigrinya. Opnieuw wijst verzoeker erop dat hij weinig tijd doorbracht in Eritrea en weinig naar buiten mocht gaan.

Wat betreft zijn geloof, voert verzoeker aan dat het doopsel bij de Pinksterkerk op een latere leeftijd gebeurt. Bovendien is het volgens hem duidelijk dat een bepaalde gemeenschap het slachtoffer kan zijn van discriminatie, vervolgingen, sociale uitsluitingen, willekeurige aanhoudingen *et cetera*, vooraleer deze gemeenschap uitdrukkelijk in een wet wordt gestigmatiseerd of gevisieerd. Het is hoogst aannemelijk en bovendien gestaafd door objectieve informatie dat aanhangers van de Pinksterkerk al slachtoffer waren van talrijke schendingen van hun grondrechten en hun geloof niet vrij mochten beleven vooraleer dit geloof door de wet verboden werd. Het feit dat verzoeker op heden lid is van de Pinksterkerk wordt niet betwist, doch hier dient rekening mee te worden gehouden om zijn vrees voor vervolging te onderzoeken.

Omtrent de militaire training motiveert het CGVS volgens verzoeker op basis van subjectieve beweringen. Verzoeker meent aannemelijke verklaringen te hebben afgelegd, die als afdoende moeten beschouwd worden, rekening houdend met zijn jonge leeftijd, zijn redelijk kort verblijf in Eritrea, hoe zij daar leefden *et cetera*. Verzoeker benadrukt dat niet hij, maar wel zijn zus een convocatie kreeg.

Verder wijst verzoeker erop dat hij in Turkije asiel heeft aangevraagd, maar dat hem gevraagd werd het land te verlaten. Er kan hem niet redelijk verweten worden geen asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland of Hongarije, daar de asiel- en opvangstructuren er heel slecht zijn en het beginsel van non-refoulement er niet passend wordt geëerbiedigd. Verzoeker vroeg in Oostenrijk asiel aan en werd naar België gebracht om zijn kind en echtgenote te vinden. Volgens verzoeker heeft UNHCR al meermaals herhaald dat het feit dat een asielaanvraag laattijdig werd ingediend, op zich geen afdoende motief is om die aanvraag te verwerpen en dat de bewijslast om deze reden niet zwaarder kan gemaakt worden.

Verzoeker brengt drie asielmotieven naar voor: zijn illegale vlucht uit Eritrea, zijn geloof en behoren tot de Pinksterkerk en zijn weigering de training in Sawa te volgen. Deze asielmotieven houden verband met de Vluchtelingenconventie, namelijk politieke overtuiging en religie. Verweerder betwist verzoekers nationaliteit en voert verder geen analyse van de gegronde vrees of het risico in geval van terugkeer naar Eritrea. Verzoeker heeft meerdere documenten voorgelegd voor het CGVS die er duidelijk op wijzen dat zijn vrees gegrond is en dat het risico reëel is.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het verslag van OSAR (stuk 3) en drie documenten met betrekking tot de Pinksterkerk en het doopsel in het bijzonder (stuk 4).

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst.

De documenten die verzoekers raadsman op het CGVS neerlegde, alsook de stukken die verzoeker aan onderhavig verzoekschrift toevoegt (stukken 3 en 4) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht: “Tot slot dient gewezen te worden op de laattijdigheid van uw asielaanvraag. U verklaart Eritrea reeds in januari 2001 verlaten te hebben naar Soedan (gehoorverslag CGVS p.5), daarna reisde u in 2003 naar Turkije waar u zeven jaar verbleef. Dan reisde u verder naar Griekenland waar u twee à drie jaar verbleef, waarna u via Macedonië, Hongarije en Servië naar Oostenrijk ging vooraleer u naar België werd gebracht om uw vrouw te vervoegen en asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS p.9 en 13). U verklaart in deze landen geen asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS p.3). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land ontvlucht mag worden verwacht dat hij de nodige bescherming probeert te verkrijgen in om het even welke lidstaat van de Europese Unie. Deze rondreis doorheen verschillende Europese landen zonder er enige stappen te ondernemen om asiel aan te vragen valt dan ook niet te rijmen met het gedrag van iemand die nood heeft aan internationale bescherming.” Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat hij in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd, doch tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde hij dat hij in België de eerste keer asiel aanvroeg, dat hij in Oostenrijk geen asiel aanvroeg en er gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 3). Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in Turkije werd gevraagd het land te verlaten. Waar verzoeker nog stelt dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag op zich geen afdoende motief is om de aanvraag te verwerpen, dient opgemerkt dient dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet

dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Betreffende het moment van de beweerde deportatie van hem en zijn moeder – in april 2000 (gehoorverslag CGVS, p. 5) – verwijst verzoeker naar een verslag van OSAR (verzoekschrift, stuk 3), doch verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen dienaangaande terecht op dat verzoeker slechts verwijst naar gegevens gebaseerd op de verklaringen van een asielzoekster in het kader van haar asielaanvraag zonder dat in het verslag verder wordt ingegaan op de periode waarin deze deportaties konden plaatsvinden. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') onjuist of achterhaald is. Uit deze informatie blijkt immers dat er in de eerste zes maanden van 2000 geen deportaties plaatsvonden van personen met de Eritrese nationaliteit van Ethiopië naar Eritrea (zie map 'Landeninformatie', stuk 2, p. 21). Verder dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader hoogopgeleid was en dat zij daarom erg gekend waren in de gemeenschap wanneer zij nog in Addis Abeba woonden (gehoorverslag CGVS, p. 7). De Raad ziet niet in hoe het overlijden van verzoekers vader in 1995 ervoor zou zorgen dat verzoeker en zijn gezin plots niet meer gekend zouden zijn binnen de gemeenschap. Aangezien uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat in de eerste fase van de deportaties, voor juni 1998, de Ethiopische autoriteiten zich vooral richtten op mensen met een vooraanstaand profiel en verzoeker verklaarde dat hij en zijn gezin erg gekend waren in de gemeenschap, is het niet aannemelijk dat zij pas in april 2000 – toen er blijkens voormelde informatie geen deportaties plaatsvonden (zie *supra*) – gedeporteerd werden. Bovendien blijkt uit voormelde informatie dat uitgezette Eritreërs bij hun aankomst in Eritrea een *Identification Card for Eritreans Expelled from Ethiopia* ofwel een blue card kregen, terwijl verzoeker verklaarde zich te herinneren dat zijn moeder bij aankomst in Eritrea een wit papier ontving (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het opwerpen van een blote bewering, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is. Verder verklaarde verzoeker dat het voor hem moeilijk is om zich te herinneren hoe de deportatie zou verlopen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 8). De bestreden beslissing stelt daarom terecht: *"Het feit dat u verklaart zich niet veel van deze deportatie te herinneren (gehoorverslag CGVS p.8) schaadt verder uw geloofwaardigheid. Hoewel u pas veertien jaar was op het ogenblik van de feiten is het weinig waarschijnlijk dat dit geen blijvende indruk zou hebben achtergelaten. Uit de toegevoegde informatie blijkt immers dat deze deportaties een bijzonder traumatisch ervaring waren en dat de omstandigheden onderweg zeer slecht waren."* Gelet op het geheel van voorgaande elementen, dient besloten te worden dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat hij en zijn moeder in april 2000 gedeporteerd werden van Ethiopië naar Eritrea.

Wat betreft zijn beweerde verblijf in Eritrea stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker dit verblijf evenmin aannemelijk weet te maken, gelet op zijn vage en weinig doorleefde verklaringen dienaangaande. In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij maar weinig tijd doorbracht in Eritrea. Gelet op het feit dat hij omwille van zijn verblijf in Eritrea internationale bescherming vraagt bij de Belgische asielinstanties, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker op een doorleefde en correcte wijze zijn verblijf in Eritrea kan beschrijven. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing dan ook terecht: *"Zo verklaart u dat de omgeving eerder vlak is (gehoorverslag CGVS p.17) terwijl er verschillende bergen te zien zijn vanuit de stad (zie info Tesseney – mei 2007). Ook uw beleving van uw aankomst in de stad is weinig doorleefd. Tesseney werd gedurende het grensconflict volledig vernield en Ethiopische soldaten werden ervan beschuldigd de stad te hebben geplunderd na het ondertekenen van het vredesverdrag. U verklaart echter dat u geen schade zag aan de huizen of aan de infrastructuur (gehoorverslag CGVS p.18). Zelfs in 2001 probeerden de Ethiopische strijdkrachten nog de stad te beïnvloeden om zo de Eritrese economie onderuit te halen. Aangezien u verklaart teruggekeerd te zijn naar Eritrea in 2000, met name tijdens of net na het grensconflict, is uw beleving van de stad weinig doorleefd te noemen. Het is eerder onwaarschijnlijk dat dit geen diepere indruk zou hebben nagelaten en u daar niet verder kunt over uitweiden met persoonlijke indrukken. Dit zorgt er voor dat er verder geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in de stad."*

Waar verzoeker aanvoert dat hij vervolging vreest in Eritrea omdat hij zou behoren tot de Pinksterkerk, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde ervan op de hoogte te zijn dat de Pinksterkerk in Eritrea pas in 2002 verboden werd (gehoorverslag CGVS, p. 23), alsook dient opgemerkt dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat pas sinds dit verbod in 2002 kerken en ontmoetingsplaatsen van de verboden geloofsgemeenschappen werden gesloten en al hun openbare activiteiten verboden werden en aanhangers ervan massaal gearresteerd

werden. Desalniettemin stelde verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf in Eritrea tussen april 2000 en januari 2001 zich diende te verbergen als hij zijn religie wenste te praktiseren en zich in huizen diende te verstoppen (gehoorverslag CGVS, p. 20), hetgeen niet aannemelijk is daar zijn religie pas in 2002 verboden werd in Eritrea en er pas sindsdien kerken gesloten werden en mensen gearresteerd werden (zie *supra*). Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet weet of er in Eritrea een kerk van de Pinkstergemeenschap was of niet (gehoorverslag CGVS, p. 23). Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat aanhangers van de Pinksterkerk in Eritrea reeds voor het verbod in 2002 het slachtoffer waren van schendingen van hun grondrechten, discriminatie, vervolgingen *et cetera*, doch brengt geen enkel stuk bij ter staving van deze stelling. De stukken over de Pinksterkerk (stuk 4) hebben immers slechts betrekking op het Pinkstergeloof in het algemeen en niet op de situatie van aanhangers van dit geloof in Eritrea in de periode voor het verbod in 2002, terwijl uit verweerders informatie duidelijk blijkt dat pas sinds het verbod in 2002 kerken gesloten werden en mensen gearresteerd werden. De Raad ziet niet in op welke wijze het feit dat het doopsel binnen de Pinksterkerk op latere leeftijd gebeurt, voorgaande motieven zou kunnen weerleggen. Gelet op het feit dat hoger reeds kwam vast te staan dat verzoeker zijn Eritrese nationaliteit, noch zijn verblijf in Eritrea aannemelijk weet te maken, is het feit dat hij heden lid zou zijn van de Pinksterkerk evenmin van aard voorgaande motieven te weerleggen.

Wat betreft verzoekers kennis van de militaire dienst in Eritrea komt hij in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote bewering dat de motivering van het CGVS subjectief is en dat zijn verklaringen aannemelijk zijn en als afdoende moeten beschouwd worden gelet op zijn jonge leeftijd, zijn kort verblijf in Eritrea *et cetera*. Gelet op het feit dat hij omwille van zijn vrees opgeroepen te worden voor de militaire dienst in Eritrea internationale bescherming vraagt bij de Belgische asielinstanties, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde en aannemelijke verklaringen aflegt omtrent deze militaire dienst. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor evenwel: *"Als je me vraagt naar de militaire dienst, ik kan geen gedetailleerde informatie geven. Ik zag het niet en ging er nooit"*, terwijl hij kort daarvoor verklaarde: *"Mijn moeder was heel goed op de hoogte van de militaire dienst vanuit de gemeenschap"* (gehoorverslag CGVS, p. 18). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *"U verklaart te zijn gevlucht omdat u uw militaire dienst wilde ontwijken. U bent echter slechts heel pover geïnformeerd over de militaire dienst in Eritrea, uw kennis verklaart u bovendien te hebben opgedaan via Eritreërs die u ontmoette in Europa. U zou er in Eritrea al van gehoord hebben van oudere mensen maar daar als kind weinig aandacht aan hebben besteed (gehoorverslag CGVS p.18-19). Indien uw moeder u het land uitstuurde omdat zij vreesde dat u uw militaire dienst diende te vervullen is het opmerkelijk dat zij u daar niet meer informatie zou hebben over gegeven, of dat u haar op zijn minst vragen had gesteld over wat er u in Eritrea te wachten zou staan. Daaruit volgt dat er verder kan worden getwijfeld aan het feit dat u door uw moeder het land werd uitgestuurd omwille van deze reden."*

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder haar deel van de erfenis van zijn vader meenam naar Eritrea, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS